

Erik Menveds Barndom,

Historisk Roman

Bernhard Severin Ingemann.

Anden Del.

(Fortset.)

„Myrde!“ — gentog Skirnen. — „Morberne ere ingen halv Nid her fra! de komme med en stor Flok Ryttere. — Vil I ikke overrumple, Herre! saa lad Slottet straks spærre!“

„Vil du gøre os gale? Skirnen! — Spærre Slottet, Drabanter! Alle Mand i Baaben! — Ræsfærdige Gud! — Myrde!“ —

Drabanterne forløbe hastig Salen, blege af Skrak, og havde næppe Samling til at udføre deres Hovdingens Befaling.

„Nu, for Satan, Skirnen! tal!“ — udbød den høf- tige Thorstensen og flæmpe. — „Hvo har vovet sig for- mæstelig Gerning? Ha, er det Algreven? den fordsømt Algreve?“ —

„Nej, strange Herre! er det ikke Djævelen og hans Slægt, saa er det Marst Stig og hans Frænder. I Fin- nerup Lade er Ulykken flet“ — og nu fortalte han, hvad han selv havde hørt og set, og hvad Dronen havde paalagt ham at sige. „Og min Herre havde Ret!“ — tilføjede han — „havde han ikke sendt mig straks afsted, havde Morberne maaste selv bragt jer Budstabet først. For en Time siden holdt de Raad paa Heden ved Tullstrup. De holdt i Jern og Staal paa deres Hæfte; jeg var nær reden midt ind iblandt dem i Taagen; men saa stod Maaen frem over deres Hoveder og viste mig deres blodige Sværd. — Jeg stundte mig forbi; men de satte efter mig lige til Skoven. Der var vist over halvfjerdsindstyve Mand, og der var formummede Graabrødre iblandt dem. De tan være her paa Njeblikt.“

„Lad dem komme!“ — sagde Thorstensen. — „De skal finde os baagne. — Ha, det turde ingen vove ubes Marst Stig; har han nu holdt sin Ud og fældet Kong Erik — saa gælder det viselig ogsaa Prinsens Liv — men nej, heril skal Hævneren komme — ikke videre! Er alt i Orden? Drabanter!“

Nogle Drabanter traadte atter ind i Forsalen og be- rettede hvad der var foretaget til Borgens Forsvar. Nogle af dem bortsendtes igen med nye Befalinger, og alle var i den største Virksomhed paa Slottet.

Ved den pludselige Larm var Dronningen vaagnet. Hun ringede paa sine Tjener og spurgte hvad den Uro betydede. Alle var forstrækkede; men ingen vidste endnu hvad der var sket. Dronningen stod op og klædte sig hastig paa, for selv at ile til Drabantensalen. Larmen til- tog paa Slottet. Folk løb forvirrede mellem horetænder; det var som et Lyn-flaet med iblandt dem, men dog ingen vidste hvor. — En stor Ulykke maatte være flet, det saa enhver, men hvad det var, vovede ingen Læbe at nævne. I Drabantensalen stod Ridderne betænkelige i fuld Ruskning og ventede paa Drabantens Befalinger. Salen vendte ud til Slotsaardene og havde tillige en høj Allan eller saakaldt Højloftsbaale med Udsigt til Landevejen. Ridder Thorstensen og Skirnen stod paa den aabne Svalen og betragtede en stor Støvsky, som i det frembrændte Mors- genslys saas paa Vejen til Slottet, og som nu først tydelig afsløste sig fra Morgentaagen.

„Du har Ret, Skirnen!“ — sagde Thorstensen og nikkede. — „Det er en stor Flok Ryttere — de vil virke- lig gæste os her paa fæstede Hjerte. Nu vel! de skal saa Davre før vi!“ — Er Bueskytterne paa Taarnet!“ — spurgte han en Drabant.

„Ja, Hr. Ridder!“ — svarede Drabanten — „de har besat alle Stjebullerne; de staa alle med Pilen paa Strangen, som I har befaleet.“

„Gode! men ingen Skyder, før jeg spinger dette Ban- ner over Svalen!“ Med disse Ord greb han det store kongelige Banner med de to Løver, som stod opstillet i Enden af Salen. „So længer vi kan vinde Tid, jo bedre!“ — tilføjede han — „gælder det en Storm, maa vi kunne bruge vore Stubbogne; varm Davre har de Karle forjent; lad syre brav under Stenene, at de snart kan blive røde! De pansrede Stenbjæver skal vi smelte!“

Drabanten gik.

I dette Øjeblik traadte Dronningen ind, ledsaget af sine Damer og Tjener. „Hvad er her paa Færde?“ — spurgte hun og saa sig urolig om, i det hun dog med sæd- vanlig Værdighed besvarede Drabantens Hilsen med de- res Hællebarber.

„Gud og vor Frue styrke eder, min ædle Dronning!“ — sagde Ridder Thorstensen og traadte hende ærbødig i Møde, i det han bøjede Banneret for hende. — „Jeg troede ikke, eders Naade var baagen, og jeg vilde ikke lade eder væk med et Ulykkesbudskab. Bered eder paa at høre det med Fatning, min høfjertede Dronning! Dette Jibud sender Drost Hæstel os; i Mattens Farve burde han og vi alle her staa; det Budskab, han bringer, er mørkt som Natten og Graven.“

„Saa er det da flet, hvad jeg længe befrygtede?“ — sagde Dronningen og blegede. — „Min Herre og Konge er død? — Tal unge Menneske!“ — vedblev hun og vendte sig til Skirnen — „hvad Ulykkesbudskab bringer du mig om min uhyggelige Gemal? — tal — Dronningen af Dan- mark skal ikke knuses af et Ord, om end den blotte Tanke jagt mig Blodet af Kinderne — min Herre og Konge er død?“

„I her sagt det, ædle Dronning!“ — svarede Skir- nen og traadte ærbødig nærmere, i det Thorstensen traadte tilbage og saa med spændt Opmærksomhed ud over Sva- len. — „Førredere har overtraffet ham i Nat!“ — vedblev Skirnen — „det fete i et uhyggeligt Øjeblik, da han havde forvildet sig i Skoven ved Finnerup og hans tro Mænd ikke vare ved hans Side.“

„Myrde! altsaa, hnylende smigmyrde, som alle Konger i Danmark?“ — udbød Dronningen og stittede sig ved en af sine Tjener.

„Desværre! min ædle Dronning!“ — svarede Skir- nen med inderlig Deltagelse, stant det smertelige Udbrud i Dronningens Ansigt mere syntes ham at røbe bitter- Harm, end dyb Hjertesorg. — „Drost Hæstel fandt først

eders uhyggelige Gemal, da den strækfellige Gerning var flet og Morberne var udbegne. Han undersøgte straks Saarene — de var mange og alle dødelige. Han vilde ikke forlade det kongelige Lig før det var i Fred for videre Misbranding. Men før eders og Prinsens Sitterheds Styld bud han mig ile. Jeg har flet det bedste jeg kunde eg, Herren se! Jeg kom frem for Førredere. Gud bebare eder og den unge Herre, som nu skal styre Danmarks Rige!“

„Hvor er han? — spurgte Dronningen og saa sig angstelig om — „hvor er Prinsens — hvor er min Erik? — Komme Morberne ogsaa hid? er de nær?“

„Var rolig, min ædle Dronning!“ — tog nu Thors- tensen atter Ordet — „en Flok bevæbnede Ryttere rider vel indod Slottet, med nogle formummede Herter i Spids- sen; men saa længe jeg og en eneste dansk Mand er her i Live, skal ingen Førredere sætte sin Fod inden disse Mure. Prinserne har jeg Bud efter; de vil være her paa Njeblikt.“

„Kan Slottet forsvares?“ — spurgte Dronningen hastig — „er Førredere blot uden for? er her ingen iblandt os? — var det ikke Danste, som myrbede Dan- marks Konge?“ — Som overbædet af Gru og Førfer- delse saa Dronningen med disse Ord paa de mørke, bevæb- nede Mænd, der opstod i Salen, og blandt hvem hun ikke saa en eneste, som havde været Kongen af Hjertet hen- giben.

„Forsvares kan og skal Slottet saalænge her er Sten paa Sten tilbage!“ — svarede Thorstensen med blussende Kinder. — „Førredere er os nær; men I har to Mænd omkring eder. Bestem ikke alle Danste med saa banærende en Mistilid, høje Dronning. I dette blodige Førredere har det tro danske Folk ingen Del. Eders kongelige Gemal var ikke elstet — min Mand var han ej heller; — det baader ikke at dølge hvad sandt er — men derfor er vi ikke Menedere og Førredere. Marst Stig er Ophavsmanden til denne gruelfe Hovnaad, og selv han er ingen Mender: han har frugtligt holdt hvad han lovede; men nu er han min og alle Danskes Dødsfjende. Kongehuset skal vi beskytte, og eders kongelige Søn skal lige saa sikkert bære Danmarks Krone, som han er faaret dertil af et frit og trofast Folk!“

„Kongehuset skal vi beskytte!“ — gentog de alvorlige Ridderne og Drabanter — „Dronningen og vor unge Kon- ge leve!“

„Hvor er Førredere?“ — spurgte nu Dronningen og fattede sig — „kan vi se dem?“ Hun gik hastig til Svalen og saa nu selv den store, mørke Rytterflaer nærme sig Slottet med de graa, formummede Hættemænd i Spids- sen. „De er mange!“ — vedblev hun — „de lade ikke til at frugte mine Bueskyttere. De nærme sig jo Slottet som i den dybeste Fred.“

„Lad dem kun komme lige til Muren, ædle Dronning! De maa ikke tro, vi frygte for at se dem under Vjne. De har ingen Bueskyttere eller Stormfuger med. Har de noget at sige os, kan vi sikkert tale med dem her fra Svalen. Det Øjeblik, de gør Mine til Angreb, sender jeg dem en Pilehilsen fra Taarnet.“

„Gode, Ridder Thorstensen!“ — svarede Dronningen og havde sit Hoved med stort Harm. — „De skal se Danmarks Dronning! — de skal se deres unge Her- re og Konge!“ — de tal se, at Ræsfærdigheden ikke sover, og at Danmarks Krone, selv paa den umyndiges Hoved, endnu har Magt til at trofse en Del Morder!“

Nu traadte begge de unge Prinsere ind i Drabant- salen, ledsagede af et Par Ridder. Den tolvaarige Thron- arving var bleg af Gru over den forfærdelige Tidende, han alt havde hørt. Den yngre Prins, Junter Chris- topfer, var blussende rød og højst urolig. Dronningen vendte sig fra Svalen og gik dem i Møde. „Mine Sø- nner!“ — sagde hun — „eders kongelige Fader er død. — Bærer den Sorg, som det sommer sig hans Søner og Hævner! De, der voldte hans Død, tørste ogsaa efter mit og eders Blod. De nærme sig i strål Formæstelse dette Slot; men er I mine Søner, stræmmer dette Budskab eder ikke.“

Den urolige Junter Christopher blev nu bleg; han saa forferdet ud over Svalen og gik hastig tilbage. Men i den lille Kong Eriks Rinder kom Blodet ved denne Ti- vende tilbage. „Mit Sværd og min Kongekrone!“ — bød han en Drabant. — „Jeg er nu eders Konge. Det er nu min Sag at forsvare Land og Rige. Jeg vil forlynde min Faders ugudelige Morderere Død og Ubergang. Er Slottet sat i Forsvarsstand? Ridder Thorstensen!“

Den takke Ridder saa forbauset paa Prinsens, som for første Gang talte til ham med en Hovdingens og Konges Myndighed; han bøjede sig ærbødig for sin unge Konge og underrettede ham hastig om alt, hvad der var anordnet til Slottets Forsvar, medens han tillige holdt Øje med de fjendtlige Rytteres Bevægelser.

„Gode, gode!“ — sagde Erik og nikkede.

En Drabant havde imidlertid bragt den unge Konge et kort Sværd med forgyldt Hæfte og en lille, forgyldt Hjelms med Krone og høj Fjerbuft. Erik bandt Sværdet ved sin Side, satte Hjelmen paa sit Hoved og traadte med sin Morder hen paa Svalen.

I nogen Fraftand fra Slottet holdt den store Rytter- flare stille, og de munkeklædte Hovdinge syntes at raad- slaa.

Endelig red en høj Kæmpeskikkelse i graa Munkeklæppe og Mastehætte, ledsaget af tvende mindre Herter i samme Mummekdragt, langsomt hen imod den høje Slotsgrav og Højloftsbaalen, hvor Dronningen og den unge Konge stod højt over Hestensmuren, tæt omgivne af Drabant- erner, der paa deres Hovdinges Vink danne en Skjold- borg om de kongelige Personer. Solen stod just op og oplyste den ædle Dronningstikkelse med det skønne, blege Ansigt og den ridderlige Tolbaats-Konge ved hendes højre Side.

Dette Syn lod til at gøre et forunderligt Indtryk paa den kæmpehøje, fjendtlige Skikkelse; han standse- Hæsten et Par Gange, men lod den atter gaa frem; end- lig holdt han stille lige for Svalen. Han fastede Hætten af sit Hoved og Munkelappan af sine Skuldre; i fort an- løbet Staalharnisk og med tilkuffet Hjelms sad han nu som en Malmstøtte paa den høje, sorte Hingst og betragtede Dronningen og Kongesønnen med funklende Vjne gennem Hjelmgitteret. „Dronning!“ — sagde den dybe Kæmpe- stemme — „I har talt den Mand en affindig Stor-

præler, som undfagde Kong Erik Christophersen paa Vi- borg Thing. I mente, den Mand var ikke i Danmark født, som vovede at holde saa dristigt et Ord. Her ser I den danske Mand, der holdt hvad han lovede Kongen. Nu er der Tid i Spøttereens Hus. Her ser I Haanden, som udslædede Branden. Her ser I det Ansigt, hvorfor eders seje Herre skulde sit kongelige Ansigt i Staldhalsen!“ Med disse Ord slog han Gitteret fra sit Hjelms. Dron- ningen veg med Gru et Strid tilbage for det frygtelige, hævnagnstrende Blik og det jernfaste Kæmpesans; men hun fattede sig hastig og traadte med stort Harm frem igen paa Svalen, medens den lille Konge ved hendes Side knugede Haanden om sit Sværdhæfte.

„Kommer I selv, Marst Stig Andersen, selvgjorte Konge!“ — sagde nu Dronningen med stort Hovfjed — „kommer I selv for at høre eders Dom — saa vid, den er fældet hiit oppe i den blodige Midnatstime, og her staa nu eders Herre og Konge. Under Gud ham Livet, skal et Bink af hans Barnehaand fuldbyrde Guds Dom over eder!“

„En selvgjort Konge er jeg ikke!“ — svarede Marsten med dampet Røst — „lig fordsømmelig Tante opstod aldrig i min Sjæl; men hvo der nu skal være Danmarks Konge, skal Folkets mægtige Land og dette Sværd afgøre! Dog dertil er Timen ikke kommen. Jeg kom ikke hid for at kæmpe med Børn og Kvinder. Jeg kom ikke hid at se, hvad jer nu ser. Hvo der var en selvgjort Konge i Dan- mark ved I vist bedst selv. Jeg har ikke gjort eder til Enke i Nat; jeg har ikke bragt eder Sorg og Hjertesvide, Dronning Agnes! jeg har bragt eder et kærtkomment Budskab.“

Det var et Øjeblik som Dronningen skulde synke i Jorden ved disse Ord, og som den forfærdelige Hævner havde givet et lønligt Tankebilled Liv, som hun en Gang med Gru havde skimtet i Drømme. Hun blev rød som hendes Starlagens Kjørtel og bleg igen som Vintraben om hendes skønne Hals, men hun samlede al sin Styrke, og i Højselen af sin dybt trængende Vjre udbød hun med Værdighed og Stolthed: „Paa det Ord, Stig Andersen! skal jeg svare eder, naar vi mødes for den aldrende Guds Domstol. Her staa I dybt under Dronningen af Dan- marks Bred!“

„Lad mig nu tale, Moder!“ — afbrød den lille Erik hende — „her er jeg hans Dummer og Herre. Du blod- bestænte Kongemorder!“ — raabte han med en besjnerlig Fasthed og Kraft og betragtede Kampen med et Blik, hvor- for den mægtige Fjellherre blindefe — har du myrdet min kongelige Fader og forhaaet Dronningen, min Moder, skal du viselig dø! Fra denne Stund er du f r e d l o s s, saa sandt jeg skal bære Danmarks Krone!“

Nu lod ogsaa Junter Christopher sig se paa Svalen: „Hjal og Stejle skal vorde din Løn, forbandede Morder!“ — raabte han vild og harmfuld og knyttede Haanden trampagtig.

Det besjnerlige Indtryk, den lille Konges Ord og Blik havde gjort paa Marsten, udsleddes ved Synet af den hidlige Broder. „Barnetrusler strømme mig ikke!“ — svarede Kæmperidderen. — „Men det vil jeg dog sige dig, du unge Faderhævner med Barnetronen! skal jeg ramme Land og Rige paa dit Bud, skal der flere bliver Enter i Landet end din Moder: skal Marst Stig ligge fred- løs i Slev og Stjul, skal Danmark dog føde mig og mine Mænd, og det baade Vinter og Sommer. — Ufled!“ — raabte han til sine Ledfagere og slog op med den høje Haand. — „Lad ikke Barneblod besmitte vore Hænder! Land og Rige kan frelse endda.“ Derpaa vendte han sin stolte Hingst.

Ridder Thorstensen kunde nu ikke længer holde sin dæmpede Harm tilbage. „Styr, Førredere!“ — raabte han og spingede det kongelige Banner over Svalen. Paa dette Tegnsøer en Pilerogn fra Stjebullerne paa Slots- taarnet mod de forvorne Kongemorderere. Marsten vendte sin Hest og lo højt ad de afmægtige Pile, der formedelst Fraftanden sprang matte tilbage fra hans Staalpanser og blev hengende i Kapperne paa hans formummede Følge. Kom for at trofse dette frugtesløse Angreb, blev han rolig holdende et Øjeblik og modtog med haanlig Latter endnu en Pilerogn, der havde samme svage Virkning; men i det han nu vilde vende sin Hest, udfoer der en gloende Sten fra en af Stubbognerne paa Muren og opred Bugen paa hans stolte Hingst, der med et forfærdeligt Spring styrte under ham. I samme Øjeblik nedrullede Vindbrøen, og en stor Flok Jægere styrte ud med spærrede Buer. Felt- herren spang sig hastig paa en ledig Hest og seer bort med sin pansrede Rytterflare med en besjnerlig Ald, der synes at modfise den Trods, hoormed han lod til at foragte Pilerøgen, der jufede om ham, og de gloende Stenkugler fra Barnetøngens Slot.

Femtende Kapitel.

Fire og tyve Timer efter Kongens Mord var Rigtigt om hans Død næsten udbredt over hele Riget; men Be- retningerne om hans Dødsmaade var højt forskellige.

Paa Niels Slot havde Grev Gerhard vigtige Gæster. Hertug Balbear og hans Drost, Ridder Ludo Ublidgaard, vare silbige om Aftenen antomne dertil fra en Rejse igen- nem det Brandenborgske, og begge Dronning Agnes's Brødre, Markgreverne Otto og Conrad af Brandenburg, vare i Hertugens Følge. Med disse takke Herter havde Hertug Balbear paa denne Rejse gjort et nyt Bekend- skab, som han syntes at sætte megen Pris paa, og han havde indbudt dem til at følge ham til Slesvig. Marks- greverne vare fortrolige Venner af den gæve, gobmødige Grev Gerhard. De havde derfor foreslaaet Hertugen at hvile nogle Timer paa det gæstlige Kieler-Slot, og han havde ikke kunnet modfætte sig dette Ønske uden at væk- ke billig Forundring over den Ald, hoormed han fattede mod Hjemmet.

Hertugen havde ikke set Grev Gerhard siden hin Aften hos Ridder Jon ved Danehoffet i Nyborg, tort før han selv blev fængslet. Den Deltagelse, hoormed Grevden siden havde medvirket til hans Befrielse og Forliget med Kongen, havde gjort et næsten bestemmende Indtryk paa Hertugen, der ved mange Lejligheder havde overfset den jævne, lystige Herre og gjort sig til Gode over hans noget firsaarne Skikkelse, saavel som over hans Fortlegenhed og Mangel paa let hysteligt Omgangstone, naar han skulde

underholde Damer. At den takke, ærlige Herre desuagtet ved sin stærkende og kunstløse Dans med Dronningen hin Aften havde vakt langt større Deltagelse end hans fine Redbejler til Dronningens Hovd, var en Ulykke, den stolte, ærgerrige Hering aldrig havde kunnet tilgode ham. Grev Gerhard havde modtaget sine Gæster med sin sæd- vanlig jævne og muntre Hjertelighed. Rytterne om de vigtige danske Begivenheder vare endnu ikke komne til Kiel. Rejsefæstet havde muntert ved Drifkebordet og underholdt sig ved lystige Sange. Markgrev Otto var en midalrende Herre med et roligt og befindigt Ansigt; han var en artig Ridder, dertil en aglet Fjellherre og en Fyrste, der yndede Videnskaber og Kunstler. Han var en Ynder af de tykke Minnefænge og sang adskillige af disse Sange med sin rene og dybe Basstemme. For at vise de danske Herter, hoormed hans kongelige Svoger, Kong Erik Chri- stopher, var mere agtet i Tyskland end blandt sit eget Folk, sang han ogsaa tilfældigt Reimar von Zwieters be- kendte Hæderssang over Kongen, der i den schwabiske Mundart begyndte saaledes:

„Ein künig, der wol gekronet gat
Und das sin krone verre has
geküniget stat,
Da zirt der künig die krone.
Was dan in die krone gezieren muge
Ein wol geküniget krone traage.“

Det var for Resten den samme Sang, hoormed Kon- gen var bleven modtaget paa Hærstrup, og hoort han rostes for at han „lillede Enters og faderløses Klage, at han holdt Fred, og at hans Hjerte og Mod var sjælden ledigt.“

„Bokker i Vold med jer bekronede Konge og befongede Krone, min gode Ven!“ — sagde Grev Gerhard og lo, da Markgrev Otto gentog Begyndelsesfententzen som Om- tærb. — „Jer gode Mester Reimar er mig noget for bog- lærd og smær for tykt paa; ellers vilde jeg ønske, den Vise var dansk, og at Folket kunde synge den af Hjertens Grund. De Folkesange, der skal hentes udenlands fra, giver jeg ikke meget for.“

„Nu, nu, min kære Grev Gerhard!“ — sagde Marks- greven — „det skal jo heller ingen Folkesang være, men en Hædersdræbe. Hvoledes vil I da besynges, naar det skal være jer til Pas?“

„Vigefrem, saa Folk kan kende mig, eller flet ikke. Naar slige Viser skulde due til noget“ — vedblev han munter — „maatte de ikke være ærbødige Versømmelser og Straub fra først til sidst, men give os et lysteligt og tro Billede af den hele Skarl, saavel med hans Fjæl og Nar- agligheder som med hans Dyder og Fortjenester, saa man kunde se ham hel og holden dori, som i et blankt Stjeb. Nej, da priser jeg min Langben Gammelmands Kunst: han kan gøre mere med sit Ansigt, end alle vore lærde Mestersangere med deres Circularum. Hans fornøjelige Gaver maa jeg dog vise eder, mine Herter!“

Paa sin Herres Opfordring traadte nu den lange, gra- vitefiste Hofnar frem og gjorde sig al Fjeld for at under- holde Gæsterne ved sin sjældne Færdighed i at efterligne enhver mærkelig Menneskes Miner og Udseer, som han blot en Gang havde set. Denne Spøg mandede Grev Ger- hard selv tofelig. Sen lo, saa hans Vjne traadte, medens Hofnarren med den største Uvovrlighed fremstillede en lærd Ordstrid mellem tvende gejstlige Herter, hvis Stemme, Miner og Udseer han velselvist efterbode, og i hvis pudfelige Brængebilleber man straks genkendte den lærde, noget pedantiske og adspredte Mester Martinus de Dacia og hans ivrige Modstander, den stolte, høfjerte Mester Grand, der med Rette gjorde ham Rangen stridig som Dialektiker og lærd Teolog. Domproffens magre Skikkelse og myn- dige Mine kunde Hofnarren i Særbeleshed paa en højt træffende Maade fremfille.

Hertugen af Ublidgaard saavel som de høfjelige Marks- grever var bleve oprømte af den gode Vin og lo ligeledes hjertelig over denne Spøg.

„Det er fortællende!“ — sagde Hertugen — „det er vor takke Mester Grand op ad Dage; men vidste vor strenge Hr. Domproff, at vi her saaledes morede os over hans Fjridighed og hans ærbødige Person, vilde han anse det for en ryggesløs og utilgelvelig Fornærmelse mod ham selv og den hellige Kirke.“

„Han er jo ikke Bave endnu, ved jeg?“ — svarede Grev Gerhard — „og flere usejlbare Mærte har vi jo ikke mødt af tro paa. Den lærde Domproffs Dytighed har jeg al Respekt for! men han er dog ogsaa et strøbeligt Menneske, og han maa som en god Kristen finde sig i, at selv hans gode Venner ikke er blinde for hans Strøbelig- heder. For at vise eder, mine Herter! at vi her ingen Forskel gør paa Folk, naar vi har Lyft til at se dem her iblandt os i et lystigt Lag, uden at gøre dem Ujæslighed med Resten, saa skal Langben Gammelmand endnu give os en Esterligning af Naturen, som I selv maa se om I kan kende.“ (Fortættet.)

B. S. Ingemann:
Valdemar Sejer.
Omflag 80 Cents. Indbunden \$1.20

Erik Menveds Barndom.
Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark
og hans Samtid.
Omflag 80. Indbunden \$1.20.

Kong Erik og de Fredløse,
3 Omflag 80 Cents. Indbunden \$1.20.
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.